

Opakuje se scénář francouzských parlamentních voleb v roce 1981?

Jsou pro takového člověka dnes globalismus, neoliberalismus a neokonzervatismus většími nepřáteli než sociální demokracie, nebo komunismus (díky svým historizujícím reminiscencím často groteskního charakteru)? Myslím, že odpověď na obě otázky by mohla být kladná.

Drtivé vítězství sociální demokracie v krajských volbách poplašilo mnohé pravicové elity. Výsledek voleb, regionálních, ale svým způsobem přelomových a dopadem v podstatě celostátního významu, neboť sociální demokracii vyšel její plán pojetí voleb coby referenda o neoblíbené vládě, je v mnoha ohledech zásadní. Ukázal, že v krizi se nachází leccos, ale především je to „pravice“, kdo se zmítá v těžké krizi (jejíž hlavní dopad lze ještě čekat), a připomněl (a otázka je, zda si poučení vezme, či je schopná si jej vzít k srdci), že na ekonomice, coby determinantě sociálního a politického života, stejně jako arogantním atlantismu v zahraniční politice může těžko stavět. Snaha kopírovat model neustálého přežvykování neoliberálních a nekonzervativních floskulí, spojená s arogantním a prezíravým vystupováním vůči občanovi vyústila v drtivé posílení levice.

Otázka, která stojí před druhým kolem voleb do Senátu zní: doufat v to, že kandidáti ODS v těch obvodech, kde postoupili do druhého kola zvítězí („alespoň něco“), nebo preferovat politickou obrodu skrze katarzi? Jinými slovy, je možné, že by konzervativec, „národovec“, tradicionalista, či obecně člověk, určitým způsobem se vymezující vůči ztrátě identity a nadvládě NWO z pozic zachování přirozených pospolitých a kulturních struktur, mohl více jak dvacet let po „sametové revoluci“ preferovat dočasný úspěch svých nominálně úhlavních (ale to slovo „nominálně“ je právě v dnešní situaci veledůležité!) nepřátel proto, že v nich vidí nutné zlo a součást naděje na zásadní politickou obrodu?

Jsou pro takového člověka dnes globalismus, neoliberalismus a neokonzervatismus většími nepřáteli než sociální demokracie, nebo komunismus (díky svým historizujícím reminiscencím často groteskního charakteru)? Myslím, že odpověď na obě otázky by mohla být kladná.

Protikladný vztah pravice-levice začal pro preferenci čistě ekonomických hledisek opravdu ztrácet na aktuálnosti a vypovídající hodnotě. V parlamentním světě, většinou založeném na větší, či menší dominanci tzv. catch-all parties, se pravo-levé vymezení stává čím dál více vágním, protože z pohledu klasických hledisek programy obou zdánlivě rozdílných

„alternativ“ dvě protikladné strany spojují více, než dříve.

Tzv. socialisté dnes už nejsou těmi socialisty, jejichž představitelé agitovali v Soho, jejichž nejbohatší dotovali bezprizorní jedince, bez naděje narazit na práci. I socialistické strany dnes volí někteří podnikatelé či vyšší střední vrstva (úřednictvo, pracovníci veřejných institucí – je to logické, na silném státu mají zájem).

Stejně tak občanské, pravicové a tzv. liberální strany nezůstávají omezeny na úzké elitní kluby zbohatlíků, ale opět se jejich elektorát rekrutuje i z řad nižších vrstev – těch, které mají zájem na co nejnižších daních. Nějaký zásadní názorový střet zůstává na okrajích politického spektra (čistě konzervativní pravicové strany vs. strany komunistické), „hlavní proud“ je poznamenán depolitizací a

Je proto nutné položit si otázku, co je pravice? Vyjděme tentokrát nikoli z toho, „co by měla“, ale z toho, proti čemu se vymezit. V prvním případě opět hrozí, že se ve finále dostaneme na půdu čistě ekonomické redukce a to naším předmětem není. Naším zájmem je ekonomika jako skutečná oikonomia, čili správa finančních záležitostí v zájmu polis, tedy státu, nikoli chremastikon, shromažďování statků za účelem prostého shromažďování a bohatnutí, ani globální řád moci, založený na vůli technokratů a oligarchů.

Je potřeba znovu si položit otázku, kdo je skutečný vnitřní nepřítel. Vůbec sympatický nám jistě není rudý totalitář, příznivec frankfurtské školy byl, je a zůstane významným destruktozem určitých principů západní společnosti. Kdo však dnes představuje bytostné evropské kultury a vlastně každé kultury jako takové, je globalistický neoliberal, toužící po proměně světa v jeden homogenní trh, kde měřítko hodnot jednotlivých bytostí i společnosti plně ovlivňuje fakt, zda mají možnost utrácet a konzumovat nekonečnou exponenciální řadou.

Pro ně neexistuje politika v pravém slova smyslu a jakákoli politika je v jejich vidění světa nežádoucí, neboť ta vylučuje polaritu ekonomika – etika. V ekonomické oblasti se pohybuje neoliberal, v etické (s přesahem do ekonomické) vydatně sekundují neokonzervativci, jejichž apel na univerzální politický řád ústí ve snahu Západu vyvážet tyto své výdobytky jako domněle nadřazené do celého světa. Zvláštní skupinu tvoří „morální filosofové a intelektuálové“, kteří se z pohodlnosti, či obavy před ztrátou tváře vyložením karet sami sebe do žádné škatulky neřadí. Polistopadový folklor pro ně vymyslel označení „pravdoláskáři“.

Bylo by samozřejmě nepřesné, zejména poslední skupinu automaticky přiřazovat k táboru zde kritizované parlamentní pravice. Pravdou ovšem zůstává, že i ti nominálně nejlevicovější „pravdoláskáři“, pro které vždy byla slova jako tradice a identita pomalu sprostými výrazy nikdy neprovedli větší názorový exkurz, než je podpora Nového světového řádu a šíření modelu neoliberální demokracie jako superiorního řádu nad ostatnímu méněcennými morálními a politickými řády. To ovšem jen potvrzuje smutnou realitu ohledně vyprázdnění dichotomického vztahu pravice-levice a fakt, že mezi současnými zdánlivě převažujícími ideovými proudy ve vrcholové politice nelze počítat s žádnou alternativou.

Co současná „pravice“ vlastně dokázala? Zmizel jakýkoli intelektuální potenciál, od úmrtí Vladimíra Čermáka se v českém prostředí nedá hovořit o významnější síle, která by se mohla honosit názvem „konzervativní“, či „pravicový“ think-tank. Soudobí přemýšlející identitní a tradicionalističtí jedinci jsou tak ve velké většině odkázáni téměř výhradně na zahraniční autory, a z domácí scény na autory posunuté doleva, neboť zjišťují, že v tom množství, se kterým se ztotožnit mohou, nalézají paradoxně více společného u jmen Keller, Bělohradský, nebo Krejčí.

Praktická politika „pravice“ tolik nasákla neo(-liberálním a -konzervativním) jedem, že zůstává omezena prakticky jen na to. Neustálé a nekonečné omílání otřepaných frází o „neviditelné ruce trhu“, „liberální demokracii“ a „nutnosti hlídat dodržování práv ve světě“ ovšem berou vážně pouze takto zaměřeni jedinci v zemích nové (ve staré přeci jenom méně) Evropy – neboť ideové tvůrci těchto a idolatrií dogmat jsou dost dobře obeznámeni s nereálností naplnění takových vizí, které jim přirozeně slouží k ospravedlnění vlastní dominance.

Česká pravice leží na lopatkách. Je smrtelně chorá. Toto není problém jedné strany, role velkých, stejně jako neparlamentních „protistran“ je podružná. Zásadní problém tkví v ideové vyprázdňenosti a plytkosti. Eskapády parlamentní pravice jsou pak již jen logickým vyústěním. Voliči dali v krajských volbách najevo svůj nesouhlas s politikou vlády na státní úrovni! To je nejdůležitější postřeh. Ukazuje se, že nelze odsuzovat více jak 2/3 obyvatel, nesouhlasící s výstavbou amerického radaru jako „nostalgicky“, či „komunisty“. Voliči levicových stran k volbám došli. Zato množství voličů, které zůstalo doma, lze bezpochyby zařadit spíše „do prava“! Zdá se tedy evidentní, že zde existuje ne nepodstatné penzum názorů nikoli levicových, ale rozhodně nesouhlasící s radikálně „atlantickým“ diskurzem „pravicové“ vlády. Vláda dlouho přezíravě ignorovala veškeré výhrady, mlžila a na mezinárodní scéně se dopouštěla nestoudných a do očí bijících kroků, ignorovala hlas veřejnosti ohledně ukvapených reforem – a výsledkem bylo drtivé vítězství levice.

To, čeho jsme byli po krajských volbách svědky, může být pouhým začátkem a startovacím polem dominance levice v politice. Dost možná tomu tak bude. Berme to však jako nutné zlo a nutnou katastrofu, která nám může být ideově vzdálená, která nicméně slibuje naději na přetnutí ubíjející převahy nekonzervativního a neoliberalního diskurzu. Vítězství socialistické levice je zvýšením šancí na odmítnutí americko-české smlouvy o radaru, na druhou stranu je to například ČSSD, kdo vehementně podporuje demokraticky nelegitimní projekt Lisabonské smlouvy (na druhou stranu, okolnosti posledních měsíců ukázaly, že ani na deklaratorně kdysi vůči mnoha nápadům Bruselu kritickou ODS nelze v tomto spoléhat), přes „očistec“ a možný návrat komunistické strany k podílu na exekutivní moci je však zřejmě nutno si projít.

Co bychom si tedy rozhodně neměli přát, je nějaký zvrát situace v čase, zbývajícím do příštích parlamentních voleb. Na druhou stranu je nutné opět připomenout, že ani od současné parlamentní levice nelze čekat to, že bude smysluplnou alternativou. **Co by byla hotová katastrofa, je propadnutí různým nacionálně-bolševizujícím tendencím a dalším „syntézám“, které v opozici proti demoliberálnímu systému provádějí obraty o 180 stupňů, nikoli pečlivou analýzu pojmů, která musí oba konce -**

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

komunismus, i neoliberalismus, nutně odmítnout. Je ovšem nutné, aby parlamentní pravice utrpěla drtivý neúspěch, který výhledově může nastartovat proces nutné katarze. Dospěli jsme do bodu závažné společenské a ideové krize. Je potřeba nástupu nové intelektuální elity, neboť to bude právě blízká budoucnost, kdy se bude rozhodovat o podobě procesů a jevů, které se projeví až za několik let.